

Tauber: Ved den første Indstilling af Udvalget indtager jeg tilligemed et andet Medlem af Udvalget en afvigende Stilling. Det angaar Kirken ved Nykøbing, paa Mors . . .

Formanden (Høgsbro): Saa vidt jeg kan høre, taler det ærede Medlem om Kirken paa Mors, men den ligger ikke for i Djeblikket. Nu foreligger til Forhandling kun de Indstillinger, der angaa Finansministeren.

Tauber: Jeg skal da opſætte de Bemærkninger, jeg har at gøre om den første Indstilling, og kun udtale, at i Princippet er jeg enig med det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) deri, at det vilde være onfskeligt, at Finansministeren vilde fortolke Lovens af 1889 gunſtigere for Invaliderne, end han gør. Det var viſnok dette Tings Mening og Haab, idet det befriede Finansministeren og Statskassen for den betydelige Fare, de vare komne i ved den bekendte Dom, at der derved vilde fremkomme en noget billigere Behandling af Invaliderne, end Tilfældet er blevet. De Forføklninger, den højtærede Finansminister følger, kunne maafte nok ſtrængt taget udledes af Lovens, men jeg tror, at billigere Grundføklninger meget godt lade ſig udlede af Lovens uden at komme i Strid med dens Bogstav. Til diſſe almindelige Bemærkninger ſkal jeg indſtrænke mig uden at indlade mig paa de Spørgsmaal, ſom det ærede Medlem for Ribe Amts 2den Valgkreds har fremdraget.

Chriſtoffersen: Efter de varme og indtrængende Ord, der ere udtalte af det ærede Medlem fra Eſbjerg (Bluhme), kunde jeg vel have fraſaldet Ordet; men jeg vilde dog gerne i Anledning af et Par Andragender i Henhold til den ærede Ordſørers Raamindſe om fremtidig at underſøge diſſe Sager udtale et Par Ord. Jeg ſkal da ophjſe, at Andrageren under Nr. 39 er en Mand i min Valgkreds, hvis Forhold jeg nøje har underſøgt, og at det er konſtateret baade ſkriftlig og mundtlig, at det forholdes ſig ganſke naturligt og rigtigt, ſom Manden har fremſtillet det i ſit Andragende. Han har ſiddet i Fangenſtab i Øſterrig, hvor han har ſaaet en Sygdom, et meget ſtærkt og ildelugtende Dreflød; han blev kaſſeret, da han kom hjem, og det har viſt ſig, at Sygdommen var en Hindring for ham lige ſiden han kom hjem fra Tjeneften indtil den Dag i Dag. Den har endogsaa været ſaa ſtabelig for hans

Erhverv, at han maatte ſige ſig fra at være Tjeneftekarl, thi han kunde ikke foretage ſig Arbejder, hvorved han ſkulde ſætte ſit Hoved. Naar han nu er bleven gammel og ſvagelig og er meget blind og lidende, og hans Huſtru, ſom er nogle Aar ældre, deſuden er kommen til at lide af en Underlivsſygdom, hvad der er blevet meget til Hinder for deres Udkomme, ſaa forekommer det mig, at netop ſaadanne gamle Invalidere maatte man dog have noget Hjærte for. Naar de have povet deres Liv for Fædrelandet, ſkulde de dog ikke paa deres gamle Dage trænge til at tigge. Det er ikke min Henſigt paa nogen Maade at ville kritifiere Udvalget, fordi det ikke har indſtillet et henviſe dette Andragende til Finansministeren; men jeg vil kun ſige, at der er dog ingen Regel uden Undtagelſe, og her kunde der netop være Tale om at gøre en Undtagelſe. Jeg ſkal minde ſaa vel den højtærede Miniſter ſom det høje Ting om, hvorledes vort nordlige Klima er — det kende vi jo alle — og en Del af os have fra Felſttoget i 1864 et levende Minde om Rømningen fra Dannevirke under det forførdelige Iſføre, hvor Mandſkabet i Mængde laa omkring i Grøfter efter at den Udmattelſe og Glendighed, ſom Tilbægetoget førte med ſig. Der var den Mand med, og efter at han var kommen ned til Dybbøl og ſtod der i Vinterens Løb i Stansen med ſine Kammerater, indtraadte den 2den April, hvor Fjenden trængte dem paa Livet. De ſtode i Stansen, indtil Kuglerne gik ind bag fra til dem, hvorpaa de bleve ſommanderede til at gaa tilbage og krybe op paa Klinten ved Als Fjord for at gøre den ſtørſt mulige Modſtand mod Fjenden. Der ſtode de og beſtode den ſjendtlige Hær, indtil det ſidſte Kommandoord lød: „Stræk Gevær!“ Saa bleve de førte i Fangenſtab. Det forekommer mig, at naar ſaadanne Folk, ſom have døjet ſaa meget vndt, hvis Liv ſaa mange Gange er blevet ſat paa Prøve, indgive Andragende og komme meget beſtebent og bede, om de maa ſaa blot en lille Hjælp fra det offentlige, om det ogſaa kun er en af de mindre Portioner, ſaa maa vi give dem en ſaadan lille Støtte, ſom en Erkendtlighed for, hvad de have udrettet for om muligt at ſætte Ledet i Løbe paa den danſke Hæve, ſom var i Fare i de Tider. Jeg vil derfor gærne anbefale om endog bede den højtærede Finansminiſter om dog at overveje, om det ikke er en Samvittighedsſag og en ſtør Kærlighedsgerning at ſtøtte ſaadanne Andragere, og jeg vil hderligere bede Tinget om at lægge alle de Stemmer frem, ſom det er muligt at ſaa ſamlede, for at ſtøtte